

ת"פ 14450/04/17 - מדינת ישראל נגד א.א. - O.H.

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 14450-04-17 מדינת ישראל נ' O.H. (עציר)
19 ספטמבר 2017
לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה
המאשימה
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גנית אטיאס

נגד
הנאשם
א.א. - O.H.
ע"י ב"כ עוה"ד אלכס גאוסקין

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין ובהתאם להוראת סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין בפלילים הנני להורות על זיכוי של הנאשם מן המיוחס לו וזאת מחמת הספק.

כללי:

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפה סתם, תקיפת זקן הגורמת חבלה של ממש ואיומים.

על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, בתאריך 2.4.17, בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, ברח' xxxx באxxxx (להלן: "הבית") ביקש הנאשם מאמו, ל.ו. (להלן: "המתלוננת") כסף לרכישת וודקה. משזו השיבה כי אין ברשותה כסף לרכישת וודקה, תקף אותה הנאשם בכך שחבט בפניה באמצעות ידו הפתוחה והפילה ארצה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת חבלות של ממש בדמות המטומות בשתי עיניה ובכף ידה הימנית וחתך באפה.

מייד ובסמוך למתואר, משחששה מהנאשם, התקשרה המתלוננת לחנות המכולת השכונתית וביקשה מהמוכרת שתאפשר לנאשם לקחת אלכוהול ואת סכום הקניה "תרשום" על שמה.

בתאריך 3.4.17, בשעה שאינה ידועה למאשימה במדויק, בבית, ביקש הנאשם מהמתלוננת כסף לרכישת וודקה ולחילופין שתתקשר למוכרת במכולת שתרשה לו לקחת אלכוהול, אולם משסירבה המתלוננת להיענות לבקשתו, תקף אותה הנאשם בכך שהכה אותה באמצעות מכת אגרוף בחזה. בעקבות כך ובשל חששה מהנאשם, התקשרה המתלוננת למכולת וביקשה מהמוכרת שתאפשר לנאשם לקחת אלכוהול ואת סכום הקניה "תרשום" על שמה.

בתאריך 5.4.17, בשעה 15:00, או בסמוך לכך, בבית, לאחר שביקש מהמתלוננת שתאמר לחברתה מהמכולת לאפשר לו לקחת אלכוהול ולרשום את סכום הקניה על שמה, איים עליה הנאשם באומרו: "אם לא תביאי לי אישור לרשום עוד הפעם תקבלי ממני מכות".

זירת המחלוקת:

במענה לכתב האישום כפר הנאשם כפירה כוללת בכל המיוחס לו. ביחס לסעיפים 1 ו-2 לכתב האישום אישר הנאשם כי המתלוננת נפלה ארצה שלא בנוכחותו לאחר ששתתה אלכוהול וזה סייע לה לקום ולהתאושש. ביחס לשאר סעיפי האישום כפר הנאשם כפירה מוחלטת.

פרשת התביעה

מטעם התביעה העידו - עדים, ע"ת 4- ל.ו. (המתלוננת); ע"ת 5- ג.ל. (בתה של המתלוננת), ע"ת י.ר. (מכר של הבת), ע"ת 2- קובי פריאנטה (חוקר משטרה) והוגשו עשרה מוצגים (ת/1-10/ת). הואיל ובמסגרת פרק הדיון וההכרעה יידרש בית-המשפט באופן קונקרטי לחלקים הרלוונטיים, בכל עדות שנשמעה בבית-המשפט, בשלב זה של הכרעת-הדין תיפרש רק תמצית גרסאותיהם של עדי התביעה.

ע"ת 5- ג.ל.:

המדובר בבתה של המתלוננת אשר התגוררה יחד עם ילדיה בבית אמה עובר לאירועים נשוא כתב האישום. בתקופת מגוריה בבית אמה, עלה ארצה הנאשם מאוקראינה והתגורר יחד עמם, אולם לנוכח רצונה למנוע מילדיה להיחשף להרגלי השתייה של הנאשם והמתלוננת, היא עזבה את בית המתלוננת והעתיקה מקום מגוריה לאא (עמ' 4, ש' 37,32,18). הלה תיארה את התנהגותו של הנאשם בזמן השפעת כמו כל בן אדם שתוי, אולם ציינה כי מעולם לא נקט באלימות, גם לא כלפי המתלוננת אלא לרוב היה ישן. ביחס לאירוע מיום 2.4.17 סיפרה העדה כי כשהגיעה לביקור בבית אמה הבחינה שהבין נראה "לא טוב", ובו כלים מלוכלכים, דלי עם קיא של המתלוננת, ריח של שתן ואלכוהול, והנאשם והמתלוננת "זרוקים".

ע"ת 4- המתלוננת ל.ו.:

בעדותה בבית-המשפט, פירטה המתלוננת מתי הגיע הנאשם בנה מאוקראינה לחיות עמה בדירתה. לדבריה, הנאשם אינו שותה אלכוהול במידה מרובה. זו פירטה את המחלות הרבות מהן היא סובלת לרבות ניסיונות אובדניים שהיו לה בעבר. ביחס לאישומים הכחישה מכל וכל שהנאשם חבל בה. לדבריה באירוע אחד נפלה לאחר ששתתה אלכוהול יחד עם תרופה נגד דיכאון כאשר הנאשם בא לעזור לה. נוכח מצבה הפיזי והנפשי באותה העת, טענה לחשוב שהנאשם הוא זה שהכה אותה. המתלוננת שבה וחזרה על כך שרוצה שישחררו את בנה ואם לא יעשו כן אף תפגע בעצמה. עוד מסרה שאינה זוכרת דברים רבים שקרו לה, גם לא כאלה שאירעו יום קודם או דברים שמסרה במשטרה. כשעומתה עם דברים שנרשמו מפיה טענה כי לא הבינו אותה נכון וכי ורשמו דברים שלא אמרה. במהלך עדותה בבית המשפט ונוכח השוני בין הדברים עליהם העידה לבין דברים שמסרה במשטרה זו הוכרזה לבקשת המאשימה כעדה עוינת והודעותיה הוגשו לבית-המשפט בהתאם להוראת סעיף 10א'.

ע"ת - י.ר.:

המדובר במי שסייע בתרגום הודעתה של המתלוננת במשטרה והוסף לרשימת עדי התביעה נוכח דברי המתלוננת כי דבריה לא נרשמו נכונה. זה ציין כי הבין היטב את מה שהמתלוננת אומרת ותרגם בדיוק את מה שאמרה כאשר הוא שולט היטב הן בשפה הרוסית והן בשפה העברית.

ע"ת 2- קובי פריאנטה:

המדובר במי שגבה את עדותה של השנייה של המתלוננת שנלקחה בביתה. זה ציין כי הגיע לביתה בשל כך שהיה קשה לה להגיע לתחנת המשטרה.

פרשת הגנה:

עדות הנאשם:

בעדותו בבית-המשפט הלה פירט מתי עלה ארצה ומדוע. לדבריו הוא ואחיו שירתו בצבא, באוקראינה ובהמשך יציין כי רבים מחבריו נהרגו במהלך המלחמה. הנאשם הכחיש הפעלת אלימות מצדו נגד המתלוננת כשלדבריו המתלוננת נפלה באותו היום אחרי שילוב של שתיית אלכוהול וכדורים. לאחר הנפילה, (שלה לא היה עד) הוא עזר לאמו, הרימה מהרצפה והביאה הביתה. הלה ציין כי הוא שותה יחד עם חברים באירועים וכי גם במהלך האירוע הראשון שותה יחד עם אימו כשזו להם הפעם הראשונה לשתות אלכוהול. הסיבה לשתיה זו הייתה ציון יום השנה למות אחותו היא ביתה של המתלוננת. הלה אישר כי שותה פעם נוספת ביום מעצרו. בחקירתו הנגדית חזר על כך שהמתלוננת נופלת פעמים רבות בשל התרופות אותן היא לוקחת. לדבריו האם מסרה את שמסרה במשטרה על מנת שלא יראו אותו שיכור ומתוך מחשבה שלאחר שזה ילקח לתחנת המשטרה ישוחרר כפי שנהוג בארץ מוצאו. זה אישר כי בתחילה הביא עמו כסף מאוקראינה ובהמשך נסמך על שולחנה של המתלוננת ומבקש ממנה כסף לקניית אלכוהול. לא לקח את אימו לטיפול רפואי שכן לא חשב שמדובר בחבלות רציניות וכן חשש שלא יוכל להסביר את שאירע בשל קשיי שפה.

עדותה של יוליה מרקוב:

המדובר ברופאת המשפחה של המתלוננת, זו הסבירה מה המשמעות של כל אבחנה בטופס סיכום רפואי של המתלוננת. לדבריה מדובר במתלוננת שמקבלת תרופות רבות שגורמות לנפילות בתדירות גבוהה. המתלוננת מקבלת הן כדורי שינה והן כדורים פסיכיאטריים במשך שנים. הרופאה ציינה כי לא הבחינה בעבר בחבלות על פניה של המתלוננת.

דין והכרעה:

כאמור בפתיח, לאחר ששמעתי את עדי התביעה, עדי ההגנה, התרשמתי מעדותם באופן בלתי אמצעי ולאחר שעברתי על המוצגים השונים ונדרשתי לטענות הצדדים, מצאתי לנכון להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק וזאת מהטעמים הבאים:

ראשית וכהערה מקדימה, המדובר בתיק שבו עניין לנו "בגרסה מול גרסה", שכן אין ולו עד ראייה אחד לאותם מעשי אלימות המיוחסים לנאשם. אמנם אין מניעה להרשיע אדם בפלילים על סמך עדות יחידה (ואף לא נדרשת חובת הנמקה שכן אין המדובר בעבירות לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין) יחד עם זאת, נדמה כי נדרשת זהירות רבה יותר מצד בית המשפט כאשר ניצבות בפניו שתי גרסאות קוטביות.

בענייננו, המצב הראייתי מורכב אף יותר, שכן כאמור המתלוננת שהיא העדה היחידה למעשי האלימות, לא חזרה על הדברים אותם מסרה במשטרה ולמעשה שללה בעדותה בבית המשפט כל מעשי אלימות מצידו של הנאשם. בשל סתירה זו, המתלוננת אף הוכרזה כעדה עוינת, בית המשפט התיר חקירתה כבדרך של חקירה נגדית, הודעותיה במשטרה הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10 א', כאשר המאשימה עותרת מבית המשפט לבכר את אמירותיה במשטרה על פני עדותה בבית המשפט.

אמנם גם סיטואציה בכגון דא אינה נדירה ומתרחשת פעמים רבות, בפרט כאשר מדובר בעבירות אלימות במשפחה וזאת מתוך הקושי המובנה כאשר בן משפחה מעיד כנגד בן משפחה אחר, לא כל שכן כאשר אם מעידה כנגד בנה. ודוק, אין פירוש הדבר כי כל אימת שמתלונן הופך להיות עד עוין, בית המשפט יקבל את העויונות כמובנת מאליה ויעדיף באופן אוטומטי את גרסת המתלוננת במשטרה. כך, יכול וגרסתו המאוחרת של המתלונן בבית המשפט היא זו אשר משקפת נאמנה את התרחשות הדברים. כך גם יכול ואף לא אחת מגרסאותיו של המתלונן בין אם זו במשטרה ובין אם זו בבית המשפט ראויות לאמונו של בית המשפט ומספיקות להרשעתו של אדם מעבר לכל ספק סביר.

בתיק שבפני נדמה כי אף ההגנה אינה רוכשת אמון לעדותה של המתלוננת בבית המשפט. יחד עם זאת, בעוד המאשימה סבורה כי במצב דברים שכזה יש להעדיף את גרסתה של המתלוננת במשטרה ולתת לה את מלוא המשקל, סבורה ההגנה כי גם גרסתה של המתלוננת במשטרה אינה ראויה לכל אמון ולמצער אין בה די. במחלוקת שבין הצדדים דעתו של בית המשפט הינה כפי דעת ההגנה, היינו, גם אם אין לרכוש אמון לגרסת המתלוננת בבית המשפט הרי ישנם בקיעים, תהיות וסתירות לא מעטות בגרסת המתלוננת ובראיות התביעה, כמכלול, באופן שאינו מאפשר קביעות עובדתיות מעבר לכל ספק סביר. ובמה דברים אמורים.

המתלוננת בעדותה בבית המשפט מספרת שתתה אלוהול יחד עם תרופות הרגעה ותרופות פסיכיאטריות וכתוצאה מכך נפלה על אבן ונגרמו לה חבלות. כפי שנלמד מפרוטוקול הדיון (ר' עמ' 20-12). המתלוננת התקשתה למקם את ההתרחשות האמורה (או התרחשויות דומות) ביום ספציפי כאשר בתחילה ייחסה זאת ליום מעצרו של הנאשם תוך שטענה לחשוב באיזה יום המעצר התבצע ובהמשך מיקמה זאת בזמן במועדים מוקדמים או מאוחרים. כל ניסיונותיה של התובעת לנסות ולדלות מהמתלוננת עיגון מדויק של ההתרחשויות במקום ובזמן, זכו לתשובות חוזרות ונשנות מצד מצידה לפיהן היא אינה זוכרת אפילו דברים שקרו לה אתמול, היא נופלת כל העת והיא אינה מרגישה טוב. על רקע גרסה זו יש להידרש להודעותיה במשטרה וליתר הראיות.

ראשית, יש ליתן הדעת לגרסתה של ביתה של המתלוננת, ג' שאליבא התביעה, מחזקת גרסת המתלוננת באשר היא זו ששמעה מפי המתלוננת שהנאשם מכה אותה, דבר אשר יש לראותו אף לשיטת המאשימה כאמרת קורבן אלימות וראיית חיזוק עצמאית. ביחס לעדות זו סבורני כי לא זו בלבד שאין לראות בדברים אותם מוסרת המתלוננת לג' כאמרת

קורבן אלימות אלא שבנקודות לא מעטות דברים אותם מוסרת ג', יש בהם כדי להתיישב עם גרסת הנאשם ואף לחזקה.

ראשית, ובפריפריה של הדברים, ג' מציינת כי מעולם לא הבחינה בנאשם תוקף את המתלוננת ואישרה כי זה מתייחס לאם בכבוד ובנועם. גם כאשר נשאלה ביחס להתנהגותו של הנאשם בעת שמצויה תחת השפעת אלכוהול, שללה אגרסיביות או אלימות פיזית או אלימות מילולית מצידו: **"לרוב, הוא ישן, הוא מדבר שטויות אולי, כאילו, לא, הוא לא היה אלים אלי או משהו... גם רגילה, כאילו, אף פעם לא ראיתי שהוא היה אלים כלפיה או משהו כלפיה, בעיניים שלי אני לא ראיתי..."** (עמ' 5 לפרוטוקול).

ביתר שאת, התיאור אותו מסרה ג' ביחס למפורט בסעיף 1 לעובדות כתב האישום, מתיישב עם גרסת הנאשם. בעדותה, זו מציינת כפי שציינה במשטרה שביום 2.4.17 נכנסה לבית אימה והנאשם היה שתוי. יחד עם זאת, הוסיפה פרט משמעותי ולפיו גם המתלוננת היתה שתויה. לא זו בלבד שציינה שהאם היתה שתויה, אלא מסרה תיאור ממנו ניתן ללמוד כי השתייה נתנה את אותותיה על המתלוננת. כך, בית היתר העידה על שראתה: **"אז נכנסתי, הבית נראה לא טוב כאילו... כלים מלוכלכים, ריח נורא לא טוב, כאילו, אז עוד היה פחות, כאילו, שניהם זרוקים ככה... אמא והוא שניהם"**. כשהתבקשה לפרט מה המשמעות של ריח לא טוב, ענתה: **"של אלכוהול, של שתן, של כל מיני דברים... גם היה קיא לידה, בדלי... קיא, כאילו, היא הקיאה..."**. תיאור זה מתיישב עם גרסת הנאשם אשר מציין כי באותו היום הוא והמתלוננת שתו לשוכרה, לציון יום השנה למות הבת.

יתירה מכך, ג' מציינת כאמור כי הבחינה במעמד זה בחבלה מתחת לעינה של המתלוננת ושאלה אותה לפשר העניין. מצופה היה כי במעמד זה כאשר המתלוננת מצויה תחת השפעת אלכוהול על התרת הרסנים הכרוכים בשתייתו, זו תבקש מהבת לסייע לה ותציין דבר הקאתה על ידי הנאשם. ודוק, על פי עדותה של ג' במעמד זה, ובסמוך לאחר קרות האירוע, המתלוננת ציינה בפניה כי החבלה נוצרה כתוצאה מכך שנפלה. גם בכך יש כדי לאשש את גרסת הנאשם בדבר אופן התרחשות החבלות.

המתלוננת אמנם מציינת ארבעה ימים לאחר מכן כי הנאשם הוא זה שהיכה אותה אולם אין לראות בכך כאמרת קורבן אלימות בשים לב לאמרות שנמסרו בסמוך לאחר האירוע ביום 2.4.17 לג' .

יתרה מכך, אפילו בית המשפט יהיה מוכן להניח כי אמרותיה של המתלוננת ביום 5.4.17 מכוונות לתקיפה המתוארת שעל פיה נטען התרחשה יום למחרת ב-3.4.17, אין בכך כדי לסייע למאשימה שכן על פי דבריו של השכן י.ב.א. (ת' 5) שהודעתו מיום 5.4.17 הוגשה בהסכמה, נלמד כי זה היה בביתה של המתלוננת גם ביום 4.4.17 וגם אז המתלוננת ראתה לנכון לצייין פעם נוספת שהיא נפלה:

"ש': מתי היית בבית של אמא של ג' פעם אחרונה ?

ת: אתמול.

ש': וראית את אמא של ג' ?

ת': כן, על הפנים והיד, אבל היא אמרה לג' שהיא נפלה והיום היא אמרה לג' שהחבלות שיש לה על הפנים זה מהמכות של הבן שלה".

נמצא כי בשתי הזדמנויות שונות לאחר שהבחינו בחבלות על פניה של המתלוננת, זו ציינה כי היא נפלה ורק בפעם השלישית מסרה שהנאשם הוא זה שגרם לה לחבלות. יש בכך כדי לשלול את המעמד הראייתי שאותו מבקשת המאשימה לייחס לדברי המתלוננת, כאמרת קורבן אלימות. כך גם יוער כי בצדק נטען שדברים שעליהם מעיד י.ב.א. ששמע אותם מג' אשר שמעה אותם מהמתלוננת הינם עדות שמועה שבשמועות ואין לבסס לגביהן כל ממצא, גם לא ביחס לחריגים המכשירים קבלתן של אמרות שמועה.

היתכנות גרסת הנאשם בדבר נפילתה של המתלוננת ומצבה הפיזי הכללי:

לכאורה, אין זו דרכו של אדם ליפול, לא כל שכן כפי התיאור אותו מעידה על עצמה המתלוננת בבית המשפט. גרסה שכזו יכול ותיתקל בהרמת גבה וחשדנות כהסבר להימצאות חבלות בגופו של מי שטוען במשטרה שהוכה על ידי אחר. הגם כך, בתיק זה יש עיגון ראייתי ממשי לכך שהמתלוננת סובלת תדירות מנפילות בביתה ולא זו בלבד, הרי שבמועדים הרלוונטיים ההיתכנות של נפילה היתה גבוהה אף יותר נוכח השילוב אותו עשתה המתלוננת בכך שצרכה אלכוהול יחד עם תרופות פסיכיאטריות.

ביחס לכך, יש שוב להפנות לעדותה של ג' אשר לא הוכרזה כעדה עוינת וממילא בית המשפט אמור אליבא דמאשימה לרכוש לדברים שמסרה אמון. ג' העידה בבית המשפט כי בתקופה שגרה יחד עם המתלוננת בביתה: **"היא היתה נופלת לפעמים בלילה...הוא (הנאשם ד.ב.ט) ובעלי, כאילו היה מרימים אותה, לפעמים, כשהיא היתה קמה, היא היתה נופלת, בגלל זה גם יכול להיות שלא הוא הרביץ לה, הנפילות היו גם לפני, תמיד.**

יטען הטוען כי מדובר באחותו של הנאשם אשר בדומה למתלוננת ביקשה לחלצו מכתב האישום ועל כן מסרה את אשר מסרה ודוק, בתיק קיימות תעודות רפואיות של המתלוננת וכך גם נשמעה עדותה של רופאת המשפחה אשר מהן נלמד כי מדובר במתלוננת אשר סובלת מבעיות רפואיות בדגש על בעיות פסיכיאטריות ונפילות חוזרות ונשנות. כך, ב-3' שהינו מסמך רפואי שהופק בסמוך לאחר קרות האירועים, מצוין בין היתר: **"לאחרונה - שוב נפילות בשל סחרחורת"** ותחת סעיף הבעיות הכרוניות מצוין בראש האבחנות: **(falling7-2015)**. בהקשר לכך יוער כי המאשימה התנגדה להגשת מסמך זה הגם שבית המשפט חיווה דעתו כי ניתן להגיש מסמך זה בהסכמה (כפי שהמאשימה היא זו שעותרת על דרך הכלל בנוגע להגשתם של מסמכים רפואיים). בשל התנגדות זו התייצבה לחקירה רופאת המשפחה דר' יולה מרקוב וציינה בין היתר, כי מעבר לאבחנה הכללית לפיה המתלוננת סובלת מנפילות, הרי ש: **"לציין שהמטופלת מקבל המון תרופות, שבעצמם גורמים לסחרחורת ונפילות ואני הסברתי, לא פעם אחת שזה גם מסוכן מפני שכל פעם יש פה כתוב, שלפי דבריה שתיים או שלוש פעמים בחודש, נופלת עם איבוד הכרה ללא פרכוסים"**. עוד העידה הרופאה כי המתלוננת מבקרת אותה בתדירות של לפחות פעם בחודש, כאשר בכל העת היא מגיעה עם מטפלת שכן היא מפחדת ליפול.

בהמשך ובמענה לשאלת ב"כ המאשימה האם יש תלונות חוזרות מאז האבחנה כי הנפילות הינן כרוניות בשנת 2015,

ענתה: "כל פעם, כל פעם שהיא נכנסת אלי, היא מתלוננת, סחרחורת, נפילות, סחרחורת, נפילות. ובדומה ענתה בהמשך והתייחסה לשימוש שעושה המתלוננת במקל הליכה: "כן, מקל הליכה בעבר, אבל.. הליכון מפני שזה, האם מטופלת תחת מעקב פסיכיאטרי כל פעם...אותו סיפור...סחרחורת ואני לא רואה סימנים. ככה אני כל הזמן רק מסבירה, שזה צריך, ככה וככה, לא צריך לקום, לא צריך לקום מהר".

תיאור זה של רופאת המשפחה המלווה את המתלוננת תקופה ארוכה יחסית, יחד עם התייעוד הרפואי מלמד כי המתלוננת סובלת תדירות מנפילות וכי מדובר במי שמתלוננת עוד הרבה לפני קרות האירוע ובאופן תדיר על סחרחורת ונפילות, דבר אשר מתיישב כאמור עם גרסת הנאשם, העדה ג' וכך גם עם גרסת המתלוננת בבית המשפט.

להשלמת התמונה יצוין כי ברקע הדברים מדובר במי שמאובחנת כסובלת ממחלות פסיכיאטריות תקופה ארוכה, נוטלת תרופות פסיכיאטריות רבות בשילוב עם תרופות אחרות, כאשר ממסמך שהוגש על ידי ההגנה נלמד כי שנה טרם האירוע אף התלוננה על שמיעת קולות, הזיות שמיעה, סימנים פסיכיאטריים ודיווח על מחשבות אובדניות. ברי כי אין בכך כדי ללמד על מצבה הנפשי שנה מאוחר יותר, יחד עם זאת הדברים נלקחים בחשבון כאשר אין מחלוקת שבמועד הרלוונטי המתלוננת עדיין נזקקה לאותן תרופות פסיכיאטריות ושתתה יחד עימן אלכוהול.

סתירות פנימיות בגרסת המתלוננת:

המתלוננת כאמור חזרה בה מדברים שמסרה במשטרה, דבר שהביא את המאשימה לבקש מבית משפט להעדיף את אמרתיה במשטרה על פני עדותה. דה עקא, גם בתוך שתי הודעותיה של המתלוננת נמצאו סתירות ואף סתירות בולטות, דבר אשר הוא בפני עצמו מקשה לתת להם משקל, וביתר פירוט: מיוחס לנאשם כי תקף או איים על המתלוננת בשלוש הזדמנויות שונות, האחת ביום 2.4.17, השנייה יום למחרת 3.4.17 והשלישית יום מעצרו של הנאשם - 5.4.17. כפי שיפורט להלן, הגם שמדובר בהודעות שנגבו בפער זמנים של ארבע שעות בלבד, ניתן למצוא הבדלים בתיאור אותו מוסרת המתלוננת ביחס למעשיו של הנאשם בכל אחד מהאירועים.

וביחס לאירוע הראשון, בהודעה ראשונה ת/9, מוסרת המתלוננת כי: "הוא נתן לי מכה באף עם אגרוף..". בהודעה השנייה ת/10, אופן התקיפה השתנה מהותית וזו תתאר כי "הוא דחף אותי עם היד שלו לפני" (הערת חוקר: המתלוננת מראה לי עם כף ידה פתוחה ומדגימה איך דחף אותה)"

ביחס לאירוע השני, תציין בת/9 כי: "הוא נתן לי מכה בפנים ועקב המכה קיבלתי חבלות מהרצפה" ואילו בהודעה השנייה ת/10 שנמסרה סמוך לאחר מכן: "הוא נתן לי אגרוף לתוך החזה...אגרוף אחד"

ביחס לאירוע השלישי, תציין בת/9 שהנאשם רק איים עליה כי: "אם לא תביאי לי אישור לרשום, את עוד פעם תקבלי ממני מכות והלך לישון". ואילו ב - ת/10 ציינה "הוא ביקש שאני אתקשר לחנות שייתנו לו בקבוק וודקה ואני לא רציתי להתקשר אז הוא משך לי את האצבע".

נמצא כי המתלוננת אינה עקבית באף לא אחד משלושת האירועים ובתוך 4 שעות בלבד תמסור תיאור שונה ביחס לכל אחד מהם. אין המדובר רק בסתירות הנוגעות לאופן התקיפה, שכן המתלוננת נמצאה סותרת את עצמה גם ביחס למועד שבו נפלה וכתוצאה מנפילה זו נגרמו לה גם החבלות. כאמור לעיל, בהודעתה הראשונה תציין כי החבלות שאובחנו על פניה נגרמו רק ביום 3.4.17 אולם בהמשך הודעתה השנייה ת/10 כשהתבקשה לפרט ממה כל הסימנים שיש לה על הפנים ענתה: **"כל מה שיש לי על הפנים זה מיום ראשון (2.4.17 ד.ב.ט) שהוא דחף אותי ואני נפלתי... הייתי בכניסה לבית והוא דחף אותי מהמדרגה ואני נפלתי"**.

עוד יוער כי עיון בת/10 מלמד כי הדברים אותם מוסרת המתלוננת ביחס להרגלי הצריכה שלה עומדים בסתירה לדברים אותה מסרה עדת התביעה ג'. במשטרה ציינה המתלוננת כי בכלל לא שתתה עם הנאשם אלכוהול ביום 2.4.17 ואף שללה עצם צריכת אלכוהול: **"אני לא שותה איתו. אני בת 67. אני לא בגיל של לשתות אלכוהול"**. כאמור, ג' העידה כי גם ביום 2.4.17 לא זו בלבד שהמתלוננת שתתה, זו הגיעה למצב שאף הקיאה כשהבחינה שהבית אפוף ריח של שתן ואלכוהול, אלא גם ציינה שהמתלוננת חזרה לשתות ושלא באופן חד פעמי: **"שניהם התחילו לשתות, כן היתה לה פעם את הבעיה של זה, אבל המון שנים היא לא שתתה מאז, כאילו המון המון המון שנים ועכשיו היא חזרה, כן"**.

האפשרות של בית המשפט לבחון את סימני האמת מגרסת המתלוננת במשטרה, על דרך הכלל, מוצאת ביטוי בחקירה נגדית, וזאת הן ביחס לסיבת העוינות והן לגופם של תיאורים שנמסרו על ידי המתלוננת. דא עקא, בתיק זה המתלוננת שבה וחזרה על כך כי אינה זוכרת את הדברים, היתה תחת השפעת אלכוהול, היתה מבולבלת ולא יכלה לתת התייחסות קונקרטיית לדברים שנרשמו מפיה באופן שניתן יהיה ל"בור את המוץ מן התבן" וזאת אף ללא קשר לשוני בין עדותה בבית המשפט להודעותיה במשטרה.

נטען ביחס למתלוננת על ידי המאשימה כי אם אכן שגתה בהבנת הסיטואציה, כי או אז היה מצופה ממנה שתפעל בהקדם ולא תמתין עד למועד ההוכחות שאז תספר לראשונה כי הנאשם לא תקף אותה. טענה זו בנוגע ל"כבישת גרסתה" של המתלוננת מתקשה שלא לומר מתבטלת נוכח האמור ב - 1/ס יחד עם דברי עדת התביעה ג' לפיהם כבר בסמוך לאחר התלונה, המתלוננת ביקשה לבטלה, ניגשה למשטרה אשר הפנתה אותה לתביעות שמצדם החזירו הפנו אותה שוב למשטרה.

אל מול האמור לעיל, ניתן לומר כי הנאשם היה עקבי בגרסתו, גרסה אותה מסר כבר ביום מעצרו ודבק בה בהמשך חקירותיו וכך גם בבית המשפט. הנאשם ציין כי המתלוננת שתתה יחד עימו באותו אירוע, דבר שהתברר כנכון. הנאשם ציין כי המתלוננת נופלת תדירות, דבר אשר מוצא עיגון גם בגרסתה המאוחרת של המתלוננת אך גם במסמכים רפואיים ובעדות רופאת המשפחה. הנאשם שלל כל הפעלת אלימות וביקש לערוך עימות עם המתלוננת, דבר שלו סירבה. הנאשם לא הסתיר את הרגלי צריכת האלכוהול שלו, את תלותו הכלכלית באם ועל פני הדברים לא ניתן להצביע על סתירות או פריכות מהותיות, לא כל שכן ככל שהדבר נוגע לליבת האירועים.

שתי הערות טרם סיום.

הערה ראשונה נוגעת לכך שחרף תיאור נטען של שלוש אירועי תקיפה, המתלוננת לא ראתה לנכון להגיש תלונה והמעורבות של המשטרה נעשתה רק לאחר שזו סיפרה לבתה ג', על כך שהנאשם תקף אותה. ג' סיפרה לידיד שלה שהזעיק את המשטרה. בהקשר לכך לא הובאו כל ראיות לכך שהנאשם מנע מהמתלוננת להתקשר בטלפון או לפעול בכל דרך דומה לידע את גורמי אכיפת החוק.

הערה שניה נוגעת לצורך ב"דבר לחיזוק" נוכח כך שהמתלוננת חזרה בה מדברים שמסרה במשטרה ובית-המשפט מתבקש כאמור להעדיף את אמרתיה על פי סעיף 10א'. אשר לחבלות כאשר אלו אינן מוכחות וכאשר למתלוננת בבית-המשפט ולנאשם הסבר חלופי לגרימתן של אותן חבלות ספק האם יש לראות בכך דבר מה לחיזוק. אשר לדברים שמסרה המתלוננת לשוטרי סיוור גם אלה, אין לראותם כדבר לחיזוק שכן מתוך הדוח נלמד שהסייר לא יכול היה לתקשר עם המתלוננת בשל כך שאינו דובר השפה הרוסית וזאת בהצטרף לעובדה כי קבלתם של דברים אלו כאמרת קורבן אלימות מחייבת סמיכות זמנים לקרות האירוע ואמירתם בהזדמנות הראשונה. כפי שצוין לעיל, המתלוננת מסרה בשתי הזדמנויות שונות לבתה ולידיד של בתה שהיא נפלה ולא הוכתה, כאשר ממילא אין וודאות גם בהסתמך על האמרות במשטרה בלבד, מתי זו נפלה ונחבלה בפניה. הדברים אמורים למעלה מן הצורך שכן הזיכוי אינו מבוסס רק על היעדרו של דבר לחיזוק אלא על קושי ממשי לקבוע ממצאי עובדה מעבר לכל ספק סביר על סמך אמרתיה של המתלוננת לבדן.

סיכום:

מכל המקובץ לעיל, נמצא כי עניין לנו בתיק של "גרסה מול גרסה" כאשר העדה היחידה חזרה בה מדברים שמסרה במשטרה וציינה כי שתתה ונפלה. עניין לנו בתיק שבו יש ראיות מבוססות לכך שהמתלוננת אכן במועד הרלוונטי שתתה אלכוהול בכמות לא מעטה עד כי הקיאה. מדובר בתיק שבו יש ראיות מבוססות לכך שללא קשר לשתיית האלכוהול ונוכח השימוש בתרופות פסיכיאטריות המתלוננת סובלת במשך שנים מנפילות חוזרות ונשנות גם בסמוך לפני קרות האירוע. המדובר בתיק שבו גרסת הנאשם מתחילתה ובאופן עקבי כללה הכחשת כל אלימות. המדובר בתיק שבו גם אם בית-המשפט מבקש היה להסתמך על דברי המתלוננת במשטרה, או אז מדובר בגרסה שאינה עקבית, ואפילו תמצא לראותה ככזו, ואין זאת התרשמות ביהמ"ש, ספק אם יש בנמצא דבר לחיזוק.

מכל המקובץ לעיל, הנני להורות על זיכוי של הנאשם מחמת הספק. הנאשם ישוחרר לאחר הדיון בהתאם לנהלים.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ח אלול תשע"ז, 19/09/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט